

Ali Bayramoğlu

alibayramoglu@tnn.net

Kürtlere özerklik...

Kim ne derse desin, özerklik, Kürt sorununu bütünlük ve adem-i merkezîyetçi bir bakış çerçevesinde ele almak için önemli bir çözüm aracıdır.

Özerklik, Kürtlerin, Kürt sorunuyla ilgili siyasi nitelik taşıyan ilk somut talepleri olması açısından, birlikte yaşama arzusunu vurgulaması noktasından da önemlidir...

Ancak bir önkoşulla...

Özerklik tartışmasını ve fikrini kötüye kullanmamak, çatışmayı körükleyecek bir silah haline getirmemek şartıyla...

Bugün yaşadığımız sorun buradan kaynaklanıyor.

Zira gerek kimi açıklamaları gerek zamanlamaları itibarıyla 'Kürt siyasi hareketi'nin yaptığı son günlerde ne yazık ki budur.

Kürt siyasi hareketinin politikası bu yolu kullanarak özerkliği, özerklik tartışmasını sadece bir çatışma aracı gibi kullanmıyor, aynı zamanda özerklik fikrini yaralayan, önünü tıkayan, özerklikle ayrılık arasında bir bağ kurulmasına yol açan bir tutum izliyor.

Nitekim özerklik fikrine ayrılık gelir diye itiraz eden şahin sesleriyle Kürt resmi politikasının sesleri birbirine karışıyor, aynı yerde buluşuyor.

Eksik demokrasi, siyasi iktidarın artan durağanlığı şüphe yok ki bu durumu besliyor.

Bugün asıl sorun Kürt resmi politikasıyla ilgilidir.

İmralı, Kandil, BTP üçlüsünden oluşan özerklik projesine verdikleri anlama göre, demokratik özerklik önerisi sadece bir çözüm arayışını değil, bir siyasal-toplumsal alanın, Kürt alanının yeniden yapılanmasını, hatta tanımlanmasını içeriyor.

Bu noktada da özerklik projesi asli amacının ötesine geçiyor. Mevcut legal ve illegal Kürt örgütlerin Kürt toplumsal alanı denetime alma ve yeniden kurma projesi olarak karşımıza çıkıyor.

Kürt siyasi hareketi, özerklik önerisini bir sorun çözme aracı olmak kadar, bir çatışma, çatışmayı yükseltme, fiilî alan genişletme aracı olarak da kullanmaktadırlar.

Bunun kanıtları sadece yapılan açıklamalarda yatmıyor.

Kürt siyasi hareketi, özerkliği tek taraflı inşa etme peşinde koşuyor.

Bu mevcut demokratik siyasetin imkanları ve sınırları ötesine geçen çatışmacı siyaset hamlesidir.

Çatışmacı siyaset, bir yandan karşı tarafı zorlayan, sıkıştıran, kendi yaşam alanını bu eylemle genişletir, diğer yandan asıl yatırımı kendi topluluk sahasına yapar. Nitekim BDP'nin özerklik

beklenti ve açıklamaları sadece bir talebi değil, toplum, siyasi merkez, hatta ekonomik politika inşası olarak karşımıza çıkıyor.

Bu noktada toplumun kapalı bir dünyada, örgüt eliyle, o örgüt gibi, o örgüt modeli ve görüşleriyle yeniden yapılanmaya doğru ilerlediğini görüyoruz...

Mayıs ayı Diyarbakır'ını hatırlıyorum.

DTK'nın yaptığı özerklik çalıştayında, resmi Kürt tarafı temsili demokrasinin yeterli olmadığını, mevcut demokratik kazanımların eksiklik taşıdığını, antikapitalizmin önemini, kolektif üretimi, aşığıdan yukarı yeni bir siyasal katılım modeli arayışının önemini sık dile getirmişti.

Daha önce de yazdım, tekrarlanan zamanı, bu sorunun varlığına dikkat çekerken özetle şunları söylemişim o gün Diyarbakır'da:

'Demokratik kurumların ve değerlerin yetersizliğinden söz edilen, 'sil baştan' yapılan her yerde ancak totalitarizm ürer. Doğrudan demokrasi, komünden yukarı çıkan bir siyasi karar mekanizması inşa etmek bu koşullarda insanı değil, modeli öne çıkarır, doğrudan demokrasi yukarı doğru dikey bir örgütlenme modeliyle karışır, alttan yukarı çıkan bir korporarist sistem doğar. Tek fikirli yaygın katılım çoğulculuk sanılır, oysa tahrip olan çoğulculuk olur... Dünyada bunun pekçok örneği vardır...'

Sonuç: Kürt sorunu bir gün özerklik veya başka bir araçla çözülecekse, bu, Türk kamuoyu ve devletin demokratikleşmesi kadar Kürtlerin çoğulculaşmasına muhtaçtır.

Akse halde inşa edilen sadece Kürt Kemalizmi olur ve çatışma bitmez...

Kaynak: <http://yenisafak.com.tr/yazarlar/?i=27341&y=AliBayramoglu>